

Фиона Бартън

ДЕТЕТО

Можеш да заровиш историята,
но не и да скриеш истината...

enthusiast

Фиона Бартън
ДЕТЕТО

Превод от английски *Маргарита Терзиева*

enthusiast
София, 2019

The Child
Fiona Barton
Copyright © Fiona Barton, 2017

Фиона Бартън
Детето

© Маргарита Терзиева, превод, 2019
© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2019
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019
Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-305-9

***Когато заменим истината с мълчание,
мълчанието се превръща в лъжа.***

Евгений Евтушенко

20 март 2012 г., Вторник

ЕМА

Сядам на бюрото и компютърът ми намига подканващо. Докосвам клавиатурата и на екрана изниква снимката на Пол. Същата, която направихме в Рим през мексиканския ни месец на една маса в Кампо де Фиори. Той ме гледа с пълни с любов очи и аз искам да му отговоря с усмивка, но докато се навеждам напред, зървам отражението си върху екрана и спирам. Мразя да виждам образа си без предупреждение. Има случаи, когато не успявам да се разпозная. Човек си мисли, че знае как изглежда, но в някои моменти насреща му се появява непозната личност. Това е плашещо.

Днес обаче не ме е страх. Днес започвам да изучавам непознатото лице. Кестенява, наполовина вдигната в идиотски кок коса, бледа кожа, сенки и бръчки, плъзнали към очите като пукнатини по стъкло.

„Боже, изглеждаш ужасно!“, казвам на жената отсреща. Движението на устните ѝ ме хипнотизира и аз я карам да каже още нещо. „Хайде, Ема, вземи да свършиш малко работата“, казва тя. Усмивкам ѝ се вяло и тя ми връща усмивката. „Държиш се като побъркана“, ми казва с моя глас и аз се отдръпвам. Слава богу, че Пол не може да ме види отнякъде.

Вечерта Пол се прибира уморен и малко кисел след цял ден, прекаран сред недорасли хлапета и поредната разправа с шефа за разпределянето на часовете на лекциите му.

Може би е от годините, но напоследък му е все по-трудно да се справя с предизвикателствата в работата. Като че ли започва да се съмнява в себе си, вижда конкуренция във

всичко. Университетските филиали са като лъвски прайдове. Тълпи от мъжки екземпляри се умилкват и подмазват на главния, докато кроят как да забият нокти във врата му. Когато започне да вижда нещата по този начин, казвам всичко, което трябва да се каже в такъв случай, и му правя джин с тоник.

Премествам куфарчето му от дивана, за да оправя, и виждам, че е донесъл „Ивнинг Стандарт“. Трябва да го е купил в метрото.

Сядам и се зачитам във вестника, а той влиза в банята и отмива от себе си грижите на деня. Веднага виждам статията за бебето.

„Намерено е тяло на новородено“, се казва там. Напечатани са не повече от няколко изречения, които информират читателя, че в една от определените за разрушаване сгради в квартал Улуич е открит скелет на новородено и че полицията разследва случая. Прочитам информацията няколко пъти, но не мога да схвана смисъла на думите, сякаш са написани на чужд език.

Докато се мъча да разбера какво точно пише там, усещам как ужасът се увива около мен, затяга възела и изкарва въздуха от гърдите ми. Едва успявам да си поема въздух.

Все още седя като статуя на дивана, когато Пол слиза долу розов и влажен от душа и крещи, че нещо гори.

Пържолите са почернели. Станали са на въглен. Хвърлям ги в кофата и отварям прозореца да прогоня дима. Изваждам замръзнала пица от фризера и я слагам в микровълновата, а Пол сяда на масата и мълчи.

– Трябва да си купим индикатор за дим – казва, вместо да се разкрещи, задето едва не подпалих къщата. – Лесно е да забравиш тигана, когато се зачетеш.

Пол е прекрасен съпруг. Не го заслужавам.

Застанала пред микровълновата и загледана във въртящата се и цвъртяща пица, се запитвам за милионен път, дали няма да ме изостави. Трябваше да го направи още преди го-

дини. Ако аз бях на негово място, щях отдавна да съм избягала и да съм се заела със собствения си живот. Но той не показва с нищо, че мисли да си опакова багажа. Напротив, кръжи около мен като загрижен баща, готов да ме защити от всяко зло. Успокоява ме, когато изпадна в криза, измисля причини да ме разсмее, успява да пресуши сълзите ми, когато плача, и ми повтаря, че съм забавна, красива и умна жена.

„Знам, че това не си ти“, ми повтаря непрекъснато. „Болестта те прави такава.“

Само че аз съм точно такава. Той не ме познава добре. Убедих се в това. Затварям се при всяко споменаване на миналото ми, но той уважава правото ми на личен живот. „Не е нужно да ми разказваш“, уверява ме всеки път, „Обичам те такава, каквата си“.

Свети Пол – така го наричам, когато се преструва, че не съм му в тежест, но той обикновено ми запушва устата с едно „едва ли“.

Добре, може да не е светец, но кой е такъв? При всички случаи неговите грехове са и мои. Какво казваха старите двойки? Кое е мое, е и твое. Но моите грехове... те са си само мои.

– Ти няма ли да ядеш, Ем? – пита ме той, когато поставям чинията му на масата.

– Имах много работа и обядвах късно. Не съм гладна... Ще хапна нещо по-късно – излъгвам набързо. Знам, че ако пъхна нещо в устата си, ще се задавя. Затова изваждам най-ослепителната си усмивка, онази, която използвам, когато ме снимат, и добавям: – Добре съм, Пол, хайде, яж.

Слагам до себе си чаша вино и се правя, че слушам отчета му за деня. Гласът му се издига, после затихва, докато дъвче отвратителната вечеря, която му сервирах, и започва отново.

Аз мълча и кимам периодично, но не чувам нищо. Питам се дали Джуд е прочела статията.

20 март 2012 г., Вторник

КЕЙТ

Кейт Уотърс се чувстваше отегчена до смърт. Обикновено не свързваше тази дума с работата си, но днес беше заклещена в офиса под носа на шефа и нямаше нищо за правене, освен да преписва.

– Мини го през твоята златна машина – извика Тери, редакторът на новините, към нея и размаха някаква зле написана от друг журналист статия. – Пръсни малко вълшебен прах върху нея.

И тя се зае.

– Пфу! Като във фабриката на Майк Болдуин е – оплака се тя на криминалния хроникьор, който седеше срещу нея. – Произвежда едни и същи боклуци с няколко панделки повече. Ти върху какво работиш?

Гордън Уилис, който настояваше да го наричат с пълното наименование на заеманата позиция, например „Питай криминалния хроникьор за този случай“, вдигна глава от вестника, в който се бе зачел, и сви рамене.

– След обяд отивам на „Олд Бейли“. Искам да поговоря с инспектора по случая с онова убийство с арбалет. Не вярвам да науча нещо, но се надявам да мога да поговоря със сестрата на жертвата, когато следствието приключи. Имам сведения, че спи с убиеца. Ще бъде истинска бомба. Представи си заглавието: „Сестрата и убиецът са любовници“. – Той се усмихна на представата си, после погледна Кейт. – Защо? Ти какво имаш?

– Нищо. Поправям статия на една от онлайн робините. – Тя кимна към младото момиче на бюрото в другия край на

стаята, което тракаше яростно по клавиатурата си. – Виждаш ли какво става? От училищната скамейка и хоп – право тук.

Но веднага осъзна, че звучи като огорчена стара мома, и се спря. Цунамито от интернет новини бе отвяло нея и другите като нея на далечен остров. Някога начело на масата – вестникарския еквивалент на подиума на победителите – сега репортерите от старото поколение се свиваха по ъглите на нюзрума, постепенно изблъсквани към изхода от нарастващото число на онлайн операторите, които пишеха по двайсет и четири часа седем дни в седмицата, за да запълнят огромния търбух на новините.

„Новата онлайн медия отдавна не е нова, беше им казал главният редактор на коледното парти. – Това е нормата. Това беше бъдещето.“ И Кейт разбра, че е време да спре да човърка в раната.

Когато най-четените новини в уебсайта на вестника разказват за изпъкналите вени по ръцете на Мадона и как звездата на „Ийст Ендър“ започва да качва кила, сме загубени, помисли си тъжно тя. „Мразим знаменитостите“, това беше посланието, прикрито зад уж-новините в съвременния свят. Ужас.

– Но това може да почака – каза тя на глас. – Отивам да взема кафе.

С времето си бяха отишли и „по едно набързо“, на които някога се наслаждаваха из близките кръчми по Флийт Стрийт, докато шефовете провеждаха сутрешните си съвещания. След „по едно набързо“ традиционно следваха зачервени лица, пиански скандали с Главния, един от които според легендата завършил кръвожадно, защото някакъв наквасен до козирката репортер вместо да се сбие като мъж, захапал глезена на Главния. Друг репортер метнал пишещата машина през прозореца.

Сега нюзрумът се бе свил в офисите на един мол и прозорците му бяха херметично затворени с двойни стъкла, а алкохолът беше забранен. Новият наркотик беше кафе.

– Как го искаш?

– Двойно макиато с лешников сироп, моля – каза Гордън. – Абе, нещо кафяво. Каквото ти дойде наум.

Кейт слезе с асансьора и забра броя на „Ивнинг Стар“ от бюрото на охраната в мраморното фоайе. Докато чакаше момчето да сътвори своята магия с машината за кафе, тя прегледа разсеяно страниците с надежда да намери нещо писано от приятели. От първата до последната страница говореха само за подготовката на олимпийските игри в Лондон и тя за малко не пропусна параграфа в дъното на колонката с новините.

Озаглавени „Намерен е труп на новородено“, двете изречения информираха читателите, че след разрушаването на една сграда в Улуич, недалеч от дома на Кейт в Източен Лондон, е намерен скелет на новородено. Полицията разследвала случая. Нямаше други подробности. Тя откъсна листа, за да може по-късно да потърси информация в интернет. Дъното на чантата ѝ бе покрито с такива листчета. „Като клетка на папагалче“, дразнеше я големият ѝ син заради стотиците листчета, които лежах там и чакаха да им обърне внимание. Понякога това бяха цели истории, които човек можеше да следи в няколко броя. Друг път беше просто изречение, но то я бе накарало да се запита „Какво се крие зад това?“.

Кейт прочете отново трийсетте думи и веднага забеляза, че в тях липсва една личност. Майката. Докато се връщаше с кафетата, вече формулираше въпросите си: Кое е бебето? Как е умряло? Кой би заровил бебе в основата на сграда?

– Горкото мъниче – промълви на глас тя. Умът ѝ изведнъж се изпълни с мисли за собствените ѝ деца – Джейк и Фреди, с две години разлика помежду си, познати в семейната история като „момчетата“. Видя ги като съвсем малки, после като ученици във футболни екипи, като гневни тийнейджъри и сега като големи. Почти големи. Тя се усмихна на себе си. Припомни си мига, когато видя всеки от тях за

първ път: червени лица, хлъзгави телца, сбръчкана, прекалено голяма за тях кожа, мигащи очи, гледащи към нея от мястото, което заемаха върху гърдите ѝ. И усещането, че познава тези същества от цяла вечност. Как може някой да убие бебе?

Тя се върна в нюзрума, остави кафетата и отиде до бюрото на Тери.

– Имаш ли нещо против да погледна това? – попита тя и размаха пред лицето му малката изрезка от вестника, докато той се взираше в монитора в опит да разнищи връзките между кралските особи на няколко чужди държави. Изобщо не погледна към нея и това ѝ даде основание да реши, че ѝ дава зелена светлина.

Първото ѝ обаждане беше до пресслужбата на Скотланд Ярд. Когато започна работата си като журналист, тя наминаваше всеки ден през местния полицейски участък, облягаше се на бюрото и оглеждаше сводката за деня, докато си бъбреше с дежурния полицаи на гишетото. Сега рядко говореше с човешко същество при обажданията си. Ако случайно попадеше на такъв, разговорът беше кратък и делови.

– Изслушахте ли записаната информация? – питаше цивилният служител на пресслужбата с пълното съзнание, че не я е изслушала, и на мига я прехвърляше към записа, който я превеждаше през всяка открадната косачка в града до юмручните боеве по кварталните кръчми.

Но този път уцели джакпота. Не само че се свърза с реален човек, но беше и неин познат. Гласът от другата страна беше на бивш неин колега от предишната ѝ работа в национален вестник. Браконьер като нея, превърнал се в пазител на реда. Наскоро се бе преместил в по-безопасния и по-нормален, както казват някои, свят на публичен рилейшънс.

– Здравей, Кейт? Как си? Отдавна...

Колин Стъб искаше да си побъбрят. Навремето той се справяше добре като репортер, но на жена му, Сю, ѝ пис-

на от вечните му скитания из страната и след изтощителна домашна война той най-после се предаде. Но продължаваше да следи подробностите от света, който бе напуснал, интересувахе се от клюките, разказваше ѝ какво е чул за този или онзи колега, като не спираше да повтаря, че да напусне вестника е най-хубавото нещо, което някога е правил.

– Супер! Блазе ти – каза Кейт приповдигнато. – А аз все още се бяхтя в „Пост“. Виж, Колин, видях в „Стандарт“ нещо за намерено в Улуич тяло на бебе. Имаш ли представа колко време е престояло там?

– А, това ли? Чакай малко. Ще погледна в компютъра... А, ето го. Няма много информация. Хм, доста зловещо, нали? Някакъв работник разчиствал мястото след експлозията, повдигнал стара каменна саксия и открил под нея малкия скелет. Казват, че е на новородено. Криминалистите са там, но първият оглед показва, че е престояло доста време, дори може да се окаже исторически артефакт. По този път минават много ученици и студенти. Мисля, че това е пътят за Гринуич. Ти не живееше ли наблизо?

– Не. Аз съм малко по-на север по реката и на изток. В Хакни. И все още чакам влакът да благоволи да спре при нас, защото няма официална спирка. Какво друго имаш? Някакви данни за идентификация?

– Не, тук казват, че новородените са труден обект, когато става дума за ДНК тестове. Особено когато са престояли с години под земята. А и районът е пълен с апартаменти и стаи, давани някога под наем. Наемателите се сменят на всеки пет минути, затова момчетата не са изпълнени с оптимизъм за идентифицирането. Пък и сега всичко е насочено към Олимпийските игри...

– Естествено – отвърна Кейт. – Организацията за охраната им сигурно е кошмар. Чух, че прехвърляте сили от други райони. А тази история с бебето е като да търсиш игла в купа сено. Благодаря, Колин. Радвам се, че се чухме. Поз-

драви Сю от мен. Ще ми се обадиш ли, ако изникне нещо по този случай?

Тя затвори телефона с усмивка. Кейт Уотърс обичаше да търси игла в купа сено. Да проследи блещукащата в мрака светлинка. Нещо, което да я погълне напълно. Нещо, което да захапне. Да я извади от нюзрума.

Тя облече палтото си и пое по дългия коридор към асансьора. Но не стигна далече.

– Кейт, излизаш ли? – извика Тери. – Преди да продължиш, би ли разплела този възел с норвежките кралски особи? Направо ме заболяха очите.

ТЪРСЕТЕ В ДОБРИТЕ КНИЖАРНИЦИ

и на www.bookstore.enthusiast.bg

Фиона Бартън
ДЕТЕТО

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Райчо Ангелов*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Коректор *Русанка Одринска*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 24,5
ISBN 978-619-164-305-9
Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пблшинг“ ООД

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Сред развалините на разрушена стара къща в Лондон е открит малък скелет, заровен там от години. Този случай разпалва интереса на журналистката Кейт Уотърс. Малцина обръщат внимание на кратката статия във вечерния вестник, която тя пише, но обсебена от мистерията, младата жена не спира да си задава въпроса: Кое е бебето от развалините?

Опитвайки се да разплете загатката, тя стига до връзката ѝ с престъпление, разтърсило града преди десетилетия: новородено било откраднато от родилното отделение на местната болница и никога не било намерено. Майката и бащата били смазани от загубата.

Кейт е все по-привлечена от миналото на хората, замесени в мистериозните събития. И скоро се оказва пазителка на неочаквани тайни – за една жена тази история е напомняне за най-лошите дни в нейния живот, за друга е истински кошмар, заплашващ да срути целия ѝ свят, а за трета – връщане към срамно събитие, което всячески се опитва да забрави. Разкъсвана между това, което може и което не може да сподели с околните, Кейт със сигурност знае едно – историята на детето ще бъде разказана.

Заплетен сюжет и разказвач, които ще ви хипнотизират... тази книга ще взриви мозъка ви.

Oprah.com

Перфектна да запълни мрачната празнина, останала след „Момичето от влака“.

Glamour

Напрегната, омагьосваща и грабваща вниманието.

Лий Чайлд

